

Životní a umělecký příběh

Narodila se v dělnické rodině

Životní příběh malé holčičky Dášanky připomíná hollywoodský velkofilm nebo pohádku o Popelce... Tedy o holčičce Dášence, která se vlastní vytrvalostí a pílí stala nejen velmi populární a slavnou herečkou, ale dokonce královnou, tedy první dámou... Možná že ani slavní hollywoodští scenáristé by tento neuvěřitelný příběh nenapsali lépe. Život zkrátka umí psát romány...

Dagmar Havlová-Veškrnová se narodila v neděli 22. března 1953 ve znamení Berana v rodině Markéty a Karla Veškrnových v Brně. Tatínek pracoval v brněnské Zbrojovce a působil také ve sféře kultury. Byl hudebník a skladatel. Rovněž vyučoval angličtinu a němčinu. Maminka Markéta byla zpěvačkou. Dáša, jak jí všichni říkali, má ještě o pět let starší sestru Evu, která se narodila 18. března 1948.

„Tatínek byl velice všestranný, věnoval se sportovní gymnastice, ke které vedl i mne, ať šlo o uměleckou gymnastiku nebo jazzgymnastiku, skládal operety a hudbu, dokonce si postavil klavír a mluvil několika jazyky. Maminka je také muzikálně založená, externě kdysi zpívala s brněnskou Strouhalovou sedmičkou a s rozhlasovým orchestrem,“ vzpomíná Dášina sestra Eva.

Ve své knize *Jeviště života* hned v první kapitole s názvem »Byly jsme správné holky« poodhaluje o rodičích trochu více. »Moji rodiče byli velmi zaměstnaní lidé. Vedle svých profesí se věnovali také estrádnímu umění. Tatínek vystupoval jako humorista, konferenciér, skladatel a muzikant. Ovládal hru na několik nástrojů. Klavír, na který rovněž dobře hrál, si dokonce v útlém mládí sám vyrobil. Maminka zase krásně zpívala. V našem bytě se scházeli ke zkouškám slavní profesionálové od divadla i z rozhlasu. Byla jsem při tom, když se na plné obrátky zkoušely melodie k nejkrásnějším operetám, a není divu, že už jsem prý jako dvouletá nejednu z nich znala. V naší rodině se traduje, že jsem z horečky notovala známý operetní kus »Vždyť přece hubička dvě srdce sblíží«, k němuž jsem hned přidala árii »Věrné milování« z opery klasikovy. Lékař mé zpívání prý pak ohodnotil místo potlesku předepsáním hystepsu na zklidnění.“

„Když se podíváte na moji rodinu, která celá dělá do kumštu, byla bych vlastně černou ovčí, kdybych se věnovala něčemu jinému. Rodiče téměř celý život vystupovali na prknech, co znamenají svět, sestra je členkou Státního divadla v Brně a můj muž Radvít Novák je stejně jako já členem pražského Divadla Jiřího Wolkera,“ chlubila se Dáša uměleckou rodinou v srpnu 1977 v *Brněnském večerníku*.

A v roce 1989 ve slovenské *Televízii* v chlubení pokračovala: »Vyrůstala jsem v hudební rodině, maminka zpívala, otec skládal písničky a uměl hrát na nejruznější hudební nástroje, a tak jsem se i já brzy naučila na klavír a na kytaru. Mým

repertoárem byly hlavně trampské písničky a písně Beatles, které jsem vyhrávala na našem dvoře.“

Pravda ovšem byla trochu jiná a všechno prozradila až Dášina maminka Markéta, když si její mladší dcera vzala za muže prezidenta Václava Havla. Jako upřímná žena odpovídala zvědavým novinářům pravdu: „Pracovala jsem jako sekretářka a muž byl zaměstnán ve Zbrojovce. Mimoto jsme vystupovali v zábavných pořadech, já jako estrádní zpěvačka a muž jako hudební skladatel a humorista. V té době obě dcery studovaly JAMU a každá koruna byla potřeba,“ řekla v brněnské *Rovnosti*.

Dáša se zkrátka nejen na začátku své herecké kariéry asi tak trochu za své rodiče styděla a jejich kádrový profil začala vylepšovat uměleckou činností. Zkrátka měla komplex z normálních povolání rodičů a začala i se sestrou dělat svou rodinu mnohem zajímavější, než ve skutečnosti byla. Pravda je ovšem taková, že tatínek Karel pracoval jako soustružník v brněnské Zbrojovce, a přestože se mu podařilo vymyslet pár zlepšovacích návrhů, studium na večerní průmyslovce bylo podmíněno vstupem do KSČ, což jako hluboce věřící odmítl, a proto byl celý život obyčejným dělníkem u soustruhu. Jeho žena Markéta byla zase celý život ve stejném podniku sekretářkou. A po práci oba nadšeně ochotničili a vystupovali v amatérských estrádách. Karel Veškrna měl totiž velký dar výřečnosti a také hudební nadání, a proto konferoval i muzicíroval. A jeho žena zase zpívala.

Lída Rakušanová popisuje rodinu Veškrnových v Dášou autorizované knize *Dva osudy v jednom svazku* takto: „...Nad vším bděla důstojná bělovlasá babička s bystrými tmavými očima, která se s Dášou modlívala za šťastnou hodinku ve chvíli smrti. Co tím myslela, pochopila vnučka, když babička umírala po mozkové mrtvici a odpovídat jí mohla už jen slabým stiskem ruky. Dáša se za ni pak modlila sama, doma i v kostele, kam musela každou neděli a o všech svátcích, ať se jí chtělo nebo ne. Vždyť tatínek měl být dokonce knězem, než v rodině rozhodli, že na velebníčka se bude líp hodit jeho méně temperamentní bratr...“

V rodině zcela běžné amatérské divadelní a umělecké zázemí Dášu již od malička velmi ovlivňovalo. Vůně šminek a jeviště ji přitahovala asi jako každou holčičku stejně jako láska k pejskům a ke zvířatům vůbec. Přesto jí doma rodiče žádného hafíka nedovolili, i když po něm velmi toužila. Tento sen si splnila až jako dospělá, kdy už měla dceru, jíž koupila pejska. A od té doby je čtyřnohý přítel nepostradatelným členem její rodiny.

Jako nejranější zážitek z dětství si vybavuje samostatnou výpravu na tříkolce. Vedla z domova k babičce vzdálené asi čtyři kilometry. Dáše byly tři roky a její první touha po osamostatnění tehdy skončila výpraskem.

Vždycky se spíš kamarádila s kluky a měla chlapecké zájmy. „Asi jsem chtěla tatínkovi vynahradiť to, že má dvě dcery,“ přiznává.

To, že tatínek si přál jako druhé dítě chlapečka, potvrzuje ve své z knižní zpovědi i její sestra Eva. „Jednoho krásného slunného dne jsem Dášenu ostříhala

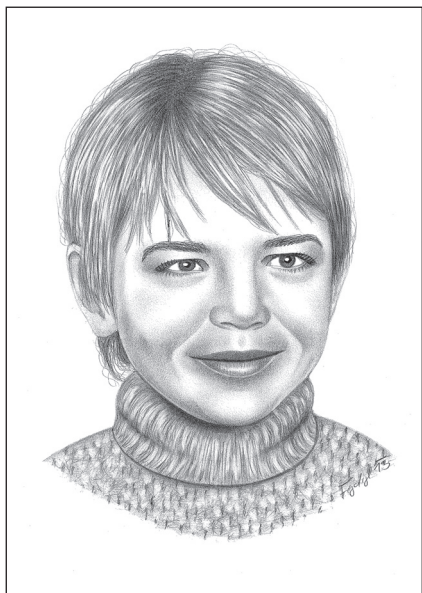
zcela nakrátko, zřejmě nějakým tupým předmětem, to už nevím, protože potom vypadala – jak si náš tatínek vždycky přál – jako kluk. Coby miminko měla plnou hlavu černých vlásků, takže jí říkali Dášenka krasavěnka. (Já byla až do dvou let holohlavá, měla jsem modré oči, a tak mi říkali Evička andělíček.) Nebyla to ode mě zlomyslnost, jak by se mohlo zdát. Maminka totiž někde vyčetla, že vláskům svědčí časté a hlavně důkladné stříhání, a tak jsem chtěla sestřičce udělat radost. Díky klučičímu vzezření si pak ve škole vysloužila přezdívku »vrabčák Vojta«, a skutečně tak rozkošně vypadala – jako vrabec.“

A jaká byla jako holčička a co vůbec dělala? Chodila na džudo, hrála košíkovou a fotbal, lezla po stromech, jezdila na kole, později na motorce, navštěvovala kurzy angličtiny a němčiny, sbírala nálepky od sirek, podpisy herců, vedla si deník, učila se hrát na klavír a zapisovala si texty písniček. A tatínkovi dokonce pomáhala stavět garáž a opravovat auto. Jak ovšem Dáša přiznala před pár lety ve *Story*, vždycky doma taková idylka nebyla: „Tatínek si přál syna. A narodila jsem se já. Ve dvanácti jsem slyšela hádku, při níž tatínek mamince vyčítal, že mu po mé starší sestře nedala syna. Zasáhlo mě to, připadala jsem si na světě nějak nepatřičně, a nesu si to v sobě dodnes. A k tomu pocit, že musím tu »klučičí« roli stejně zastat, že musím všechno zvládat nejen za sebe, ale i za celou rodinu.“

Ve své knížce *Jeviště života* Eva Veškrnová oceňuje sestru za houževnatost a nebojácnost, s níž ji bránila před návaly otcovské výchovy. Karel Veškrna totiž přistupoval k exekucím s vařečkou v ruce a nebylo se mu co divit, jak Eva vzpomíná. V dětství se sestrou pořádně »rošťačily«. „Jednou jsme takovou potrhlou nedomyšleností dokonce vyvolaly planý poplach hasičů. Prostě jsme chtěly vědět, zda naše hlášení vezmou hasiči vážně. Překvapení přišlo za pár minut. Před naším domem se objevili hasiči v plné zbroji. Jen se strašně divili, kde že je ten oheň. Zachraňování z plamenů se nekonalo a na světě byla pořádná ostuda. Rodiče museli za náš nedomyšlený vtípek zaplatit pořádnou pokutu. Jindy mne tatínek honil po sídlišti, poté, co si usmyslel přijít na kloub tajemství rozmanitosti číslic v mé žakovské knížce. V červené záplavě čísel převládala čísla s brýský a nemělo smysl tatínkovi vysvětlovat, že za ně může má platonicky čistá zami-

Eva Veškrnová vypráví ve své druhé knize Jeviště života i o své mlaší a slavnější sestře.

*Dvanáctiletá Dáša na kresbě portrétis-
ty Stanislava Frydrycha.*

a díky poctivě vedenému deníčku o všech jejích hrdinských činech si je všechny dodnes pamatují.“

Přestože to u Veškrnů v moravské metropoli žilo kulturou, Dáša byla živé dítě a žádné velké umělecké ambice zpočátku neměla. Herečkou se stala vlastně tak trochu náhodou. Od první třídy totiž chtěla být prodavačkou v cukrárně. Když trochu povyrostla, zhlédla se v učitelském povolání a snila o tom, jak se stane učitelkou. Její plány ovšem zcela překazila matematika a fyzika. Oba předměty jí totiž nešly, což si učitelka nemůže dovolit. V sedmé třídě Dáša dokonce vyfasovala na vysvědčení z matematiky dostatečnou, tedy čtyřku! Již od dětství se projevoval její humanistický talent, zato však výrazně pokulhávala v technických předmětech, takže se musela rozloučit s myšlenkou na dvanáctiletku.

„No a tady zasáhla švíca,“ říká brněnskou hantýrkou se smíchem Dáša. Když přinesla vysvědčení se čtyřkou domů a lámala si hlavu, jakou cestou se po škole vydat, čím se bude zabývat, neboť vysněná učitelka z ní už nebude, poradila jí starší sestra Eva: „Víš co, nic si z toho nedělej a dej se na herectví.“

Činorodá Dáša se nejprve zamyslela, posléze zarazila, že ji to nenapadlo samotnou, a s vervou sobě vlastní se pustila do uskutečňování nového cíle a snu. Sice si to představovala trochu jako Hurvínek válku, ale nakonec uspěla. „Asi čtrnáct dnů před zkouškou jsem se rozhodla a šla jsem za svým pozdějším učitelem dr. Dopitou, že se jako hlásím a co jako mám podniknout. On se zeptal,

lovanost. Takovým důvodům nechtěla rozumět ani maminka, a tak se tatínek, vyburcován i její starostí o mou pověst, hnál za mnou jako o závod v přesvědčení, že mi ukáže co proto. Naštěstí Dáška byla rychlejší. Tatínka předběhla, statečně se postavila mezi nás dva a přitom volala svým mezzosopránem: ‚Zadrž! Eva má jen jednu ledvinu.‘ Toto připomenutí zaúčinkovalo. Jako ostatně vždycky, když šlo do tuhého. Tatínek od exekuce ustoupil a maminka se už také potrestání nedožadovala. Dokonce se přidala na naši stranu. Volala: ‚Kájíčku, vždyť ji zabiješ!‘ Nikdy jsem přesně nevěděla, co znamená označení *italská rodina*, ale zdá se mi, že by nám naše temperamentní počínání nejedna italská rodina záviděla. Zlatá Dáška! Statečně strpěla nejen pohlavek, který patřil mně. Díky ní jsem slízla za své přechýny daleko méně, než jsem měla,

co mám připraveného a abych mu to přednesla. Tak jsem se dozvěděla, že mám mít něco připraveného, zatímco on se dozvěděl, že nic připraveného nemám,“ vzpomínala Dáša po letech v *Mladém světě* na momenty, kdy se rozhodla, že se stane herečkou.

Za dva týdny stihla připravit obsáhlý program, se kterým na zkoušky vyrazila a nakonec i uspěla. „No, tak ohromný úspěch to zase nebyl, protože nás tenkrát přijímali deset holek a deset kluků z celkového počtu osmdesáti uchazečů, a navíc, mně tenkrát nedošlo, že se mohu před komisí ztrapnit, takže jsem se z toho, co všechno se mohlo stát, vyděsila až dodatečně.“

Sestra Eva zůstala v Dášině stínu

Ještě než začneme naplno sledovat Dášin umělecký i životní příběh, představme si její o pět let starší sestru Evu, která ji přivedla k herectví. Nebýt Evy, kdoví, co by dnes Dáša dělala. A přitom přestože byla Eva dobrou herečkou, zpěvačkou i tanečnicí, prožila celý svůj umělecký život ve stínu Dáši. Proč? Možná i proto, že nikdy neopustila rodné Brno a nepřesídlila jako Dáša do Prahy... Možná i proto nenašla větší uplatnění v televizi a především ve filmu.

Obě holky Veškrnovy se narodily s divadelním talentem a Eva jej dala najevo už ve svých čtyřech letech, kdy v místní sokolovně v Brně Husovicích zazpívala na veřejnosti svou první písničku. „V Husovicích jsem do svých pěti let vyrůstala, než se narodila sestřička Dášenka. Na svém prvním veřejném vystoupení jsem zazpívala deset slok písně našeho tatínka: ...naše zem je kulatá, rostou na ní zvířata...“ Tehdy to byl vlastně můj první umělecký záskok – totiž za naši maminku, která byla v pozeňnaném stavu, čekajíc moji mladší sestřičku,“ usmívá se Eva Veškrnová, která v té době už dokonce byla členkou tamního hereckého kroužku. Během základní školy pak zpívala pod vedením dirigenta Ladislava Kozderky v dětských rozhlasových pořadech, společně s Ladkou Kozderkovou účinkovala v rozhlasovém kroužku Kohoutek pro děti a také v televizi v Ostravě.

„Myslím si, že jsme byly s Dášou správné holky. Naši rodiče se věnovali vedle své profese i umělecké činnosti, a jak se říká, ani my s Dášou jsme nepadly daleko od rodinného stromu. Moje dětství nebylo jednoduché – v pěti letech jsem půl roku marodila se srdečním svalem, v sedmi letech mi tehdejší »odborníci« odebrali omylem zdravou ledvinu... Navzdory mé mono ledvině, jež nestojí dodneška za moc, jsem již ve dvanácti letech veřejně zpívala s rozhlasovým orchestrem, později i v televizních kabaretech,“ vzpomíná s otevřeností sobě vlastní Eva Veškrnová.

Jako patnáctiletá se dostala na brněnskou Státní konzervatoř. „Ale studovat mě ani moc nebavilo, protože jsem musela dělat něco jiného, než jsem znala v praxi. Když jsem tak jednou v roce 1966 relaxovala s tatínkem a Dášou na brněnské přehradě, přišla máma, přinesla mi šaty a noty a řekla, že dnes půjdu na konkurz do Reduty, což je hudební divadlo v Brně. Prý je tam na mě zvědavý pan režisér Fišer. Přišla jsem, zazpívala klasickou árii, zajódlovala, udělala nějaký ten přemet, před-

vedla monolog z *Mahuleny a Snu noci svatojanské* a za týden jsem se dozvěděla, že budu alternovat Veroniku Butorovou v brněnské operetě *Mé štěstí má zlaté vlasy*. Byla to pro mě velká čest,“ ohlíží se na své profesionální začátky Eva Veškrnová. Takto skončilo působení devatenáctileté Evy na konzervatoři, kde studovala zpěv. Žádost do brněnské zpěvohry byla kladně přijata a pak už začala zářit v desítkách muzikálových rolí, v nichž uplatnila pohybové nadání i lásku k muzikálovému žánru, který jí byl nejbližší. Po konzervatoři zakotvila v Mahenově divadle, spadajícím pod brněnské Národní divadlo, kde si zahrála ve Straussově operetě *Královnin krajkový šátek* pannu Růženku, nebo ve slavné *West Side Story* roli Anity. Její poslední a zamilovanou rolí byla ta titulní v muzikálu *Annie, Get Your Gun*. „Prožila jsem stovky životů svých muzikálových hrdinek – většinou v hlavních rolích –, avšak můj soukromý život mi stále proplouval mezi prsty,“ přiznává otevřeně.

„Brzy se stala divadelní hvězdou známou v celé zemi. V Národním divadle v Brně vytvořila více než stovku pěveckých i hereckých rolí, vystupovala v mnoha televizních pořadech různých žánrů. Byla ideální představitelkou rolí ve světových muzikálech, umělkyní všestranně pěvecky, herecky a pohybově nadanou. Suverénně ovládající jeviště i hlediště nejen předpokládanou profesionalitou, ale i něčím navíc: kouzlem osobnosti a nehledaným temperamentem, který jí byl jednou provždy darován,“ napsalo například 13. března 1993 *Slovo na sobotu*. A podobné ódy na talent a umělecké výkony Evy Veškrnové psali kritici i v dobových recenzích.

„Po tatínkovi mám velký smysl pro humor, takže jsem velice ráda hrávala i komičtější role v klasických operetách,“ vysvětluje Eva svou náchylnost k muzikálu a operetě. „Před první zkouškou jsem si scénář vždycky jen prolistovala, protože jsem stejně měla o hře jiné představy než režisér. Mým hereckým partnerem byl často Milan Horský, který uměl náramně dobře improvizovat a přitom uměl výborně text. Spoustu umu jsem divadlu nedala, protože si to nepřál právě režisér. Těžko zapadáte do řady, když zvedáte nohy nejvýše,“ říká dnes už s úsměvem.

První angažmá do Prahy jí nabízel dokonce dvakrát Oldřich Nový, potřetí ji chtěli v našem hlavním městě jako zpěvačku a počtvrté ji oslovili, když zemřela ve třiatřiceti letech na rakovinu její velká kamarádka Ladka Kozderková. Byla to její první kolegyně v umělecké branži, se kterou od dětství zpívala v rozhlasových pořadech. A i tentokrát Eva Veškrnová lákavému volání Prahy nepodlehla. „Moje zdraví a přetížení během kariéry v Brně mě drželo pěkně při zemi... Odmítala jsem. Vždyť náš báječný režisér Standa Fišer, který vždycky dokázal, abychom hráli naplno – i během zkoušek mě nikdy do Prahy neuvolnil ani na kamerové zkoušky, třebaže jsem byla několikrát podle fotografie vybrána. Například pro roli Viktorky v Babičce. Všechno ale má svůj účel i důvod. Viktorku báječně ztvárnila rovněž brněnská herečka a já jsem byla ušetřena nebezpečných scén při natáčení ve studené vodě u splavu, což bych asi se svojí ledvinou nepřežila.“

Divadlo, sbohem! Našla jsem smysl života!

„Divadlo je nevděčné a vše kolem něho pomíjívé. Když odejdete, jako byste tam nikdy nebyli. To si uvědomuji,“ přiznává. Eva Veškrnová opustila herectví a Národní divadlo v Brně po třiatřiceti letech ze zdravotních důvodů v roce 1988. Zůstal po ní »jen« nespočet divadelních rolí a krásné vzpomínky v srdcích diváků a jejích fanoušků.

„Už od mládí jsem v sobě nosila touhu poznat smysl nejen svého života, ale i důvod, proč je okolo nás tolik zla i nemocí, které mne od narození pravidelně sužují. Proč se špatným lidem daří dobře, proč se lidi nemají stále stejně rádi, proč jsou křivdy, války, katastrofy, smrt...“

Hledání odpovědí na tyto otázky jsem neodložila úplně stranou, byla jsem však příliš zapřažená do divadelního vozu. Čas od času jsem si jen »odskočila« na některou z dalších nepříjemných operací. V roce 1987 náhle moje ledvina řekla: Dost! Lékaři mi dávali jen malou naději. Na pokraji života a smrti – prožila jsem i klinickou smrt – moje vnitřní hledání vrcholilo,“ říká Eva, která se naprosto nedobrovolně stala vegetariánkou, i když do té doby si život bez masa vůbec nedokázala představit. S Boží pomocí a změnou životního režimu se uzdravila nejenom z těžké polyvalentní alergie, astmatu bronchiály, ale taky se naučila plnohodnotně žít s jednou ledvinou, ve které měla kamenolom a chronický zánět.

„V tomto čase, na lůžku bolesti a beznaděje, kdy jsem musela ze zdravotních důvodů úplně opustit svoji kariéru, jsem začala číst Knihu knih – *Bibli*. Objevila jsem, že v ní dal Bůh, náš Stvořitel, napsat vše důležité pro člověka, asi jako když píšete dlouhý upřímný dopis milované osobě. Pomaloučku, krůček za krůčkem jsem zjišťovala, že různá náboženství sice hledají Boha, ale jediný Bůh Bible – Stvořitel a Pán vesmíru –, hledá člověka! Z Božího Slova jsem se také dozvěděla, že kdo prosí, ten dostane, kdo hledá, ten najde, a kdo tluče, bude mu otevřeno.“

Ale uslyší mne Bůh? V tu chvíli padl můj zrak na text Bible: ‚Hle, Hospodino ruka není krátká na spasení, jeho ucho není zalehlé, aby neslyšel. Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha, vaše hříchy zahalily jeho tvář před vámi, proto neslyší.‘ (Izajáš 59, 1–2) Poznala jsem, že tato slova se týkají i mne a že to byly moje hříchy, které mne oddělily od Boha.

Eva Veškrnová se svou první knihou Divadlo, sbohem! Našla jsem smysl života a já.

V této chvíli jsem prosila Boha o odpuštění, vyznala své hříchy a odevzdala mu celý svůj život. Prožila jsem úžasné očistění a odpuštění, skrze krev Ježíše Krista, Božího Syna, která byla vylita za každého z nás na golgotském kříži.

Co teď prožívám? Radost a nádherný pocit vděčnosti! Je úžasné vědět, že jsem se stala Božím dítětem a že se mohu každý den spolehnout na svého Zachránce – Ježíše. Víím, že mne Bůh zázračně zachoval. Dává mi neustále tolik zdraví, abych mohla být užitečná lidem kolem sebe,“ vyznala se Eva Veškrnová.

Eva je vdaná za dietologa Bohumila Kempného a spolu vedou poradnu Studio zdraví a životního stylu. Pomáhají nejen konzultacemi, ale i formou dopisů. Po republice spolu jezdí s přednáškami nazvanými Jevišť života, které se týkají zdravotní péče. „Na přednáškách mám svůj recitál. Lidé moje písničky milují pro jejich duši... Znají je z rozhlasu, kde účinkuji. V životě jsem musela překonávat plno problémů, o kterých nemají diváci a posluchači ani tušení, zejména ty zdravotní, herecká kariéra obohatila můj život, ale důležitější je být než mít. Máme domek na venkově, takže tam trávíme většinu času a беру si jen tolik práce, abych mohla žít i svůj vnitřní a soukromý život a nezapomněla na to, co jej činí krásným a zajímavým. Lidé dnes žijí bez lásky, nemají úctu k bližnímu a zdá se mi, že snad k ničemu. Začnou konečně přemýšlet, že tudy žádná cesta nevede?“ ptá se Eva Veškrnová, která velmi intenzivně žije duchovním životem. Hodně čte knihy a sama dvě napsala. První se jmenuje *Divadlo, výživa a já* a vyšla v roce 1992. Druhou vydala v roce 1998 a nazvala ji *Jevišť života*. Je to kniha o životě, zdraví a síle pozitivního myšlení. Nechybí v ní Evin životopis, ale obsahuje hlavně vegetariánské recepty pro zdraví a doporučení k léčbě nemocí pomocí rostlinné stravy a bylinek.

Z umění zůstala talentovaná Eva věrná už jen zpěvu, kterému se věnuje od dětství. Profesionálně zpívat a točit písničky v rozhlase začala s rozhlasovým orchestrem Studio Brno již po přijetí na konzervatoř. Také natočila několik stovek skladeb s dechovkou a se Starobrněnskou dvanáctkou. „Zpívám všechny žánry, ale nejraději legendární křesťanské písně,“ říká. Vydala už několik alb a na tom posledním, nazvaném *Ježíši, Králi*, se podílela i jako textařka. „Mým přáním je, aby se mysl i srdce lidí našeho národa obracely k Bohu, zdroji nekonečné lásky a moudrosti, milosrdného odpuštění i trpělivosti. Pro člověka dnešní doby není nic neobvyklého, když používá internet nebo volá z pouště mobilem. Stejně tak je možné navázat okamžité spojení s Bohem modlitbou. Vyzkoušejte to, přátelé!“ vyzývá všechny Eva Veškrnová, se kterou se pravidelně setkávají i posluchači brněnského studia Českého rozhlasu.

„Pokud nepoložíme velké kameny dřív než malé, už se nám tam nikdy nevedou... Život drží v jedné ruce korunu pro štěstí a ve druhé korunu trnovou. Těm, v nichž má zalíbení, vkládá na hlavu obě dvě. Kdo zvítězí, získá všechno,“ vzkázala Eva Veškrnová všem lidem prostřednictvím internetového portálu vegetarian.cz.